

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka

w sprawie z odwołania K. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.

o świadczenie przedemerytalne,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 13 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 maja 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 22 maja 2018 r. oddalił apelację wnioskodawczyni K. K. od wyroku Sądu Okręgowego w O.- Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 listopada 2017 r. oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 10 marca 2017 r. odmawiającej przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

Sąd Apelacyjny podzielił w całości ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu pierwszej instancji, uznając, że wnioskodawczyni nie spełniła warunków uzyskania świadczenia przedemerytalnego określonych w art. 2 ust. 1 ustawy z 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 2173), o których mowa w szczególności w punkcie 2 i 5 tego przepisu. Wprawdzie pracodawca wnioskodawczyni rozwiązał z nią stosunek pracy

z przyczyn dotyczących zakładu pracy w dniu 31 sierpnia 2012 r., ale w tej dacie wnioskodawczyni nie osiągnęła wieku 55 lat. Tymczasem art. 2 ust. 1 pkt 2 powyższej ustawy wymaga wyraźnie ukończenia przez uprawnioną co najmniej 55 roku życia do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Ponadto wnioskodawczyni w dacie rozwiązania stosunku pracy nie miała 35 lat okresów uprawniających do emerytury, w związku z czym nie mogła powołać się na nabycie prawa do świadczenia przedemerytalnego na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 tej ustawy. Przesłanki wieku i stażu wymaganego przez art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych zostały spełnione wprawdzie w dacie rozwiązania kolejnego stosunku pracy z wnioskodawczynią w dniu 30 czerwca 2016 r., tyle że ten kolejny stosunek pracy nie został rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy, gdyż przyczyną jego rozwiązania był upływ czasu trwania umowy o pracę zawartej na czas określony. W konsekwencji odwołanie od decyzji organu rentowego było nieuzasadnione.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 2 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych, co skutkowało bezpodstawną odmową przyznania jej prawa do świadczenia przedemerytalnego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania twierdziła, że skarga jest oczywiście uzasadniona, gdyż „koniecznym wydaje się rozważenie, jaka jest sytuacja wnioskodawczyni, która w wieku 52 lata została zwolniona na skutek przyczyn leżących po stronie pracodawcy, ale także czy zwolnienie z pracy opisane w świadectwie pracy jako rozwiązanie umowy za porozumieniem stron a faktycznie z uwagi na brak możliwości dalszej pracy w danej jednostce z przyczyn organizacyjnych, a to wszystko w kontekście zaistnienia kolejności przesłanek dla przyznania świadczenia przedemerytalnego”.

Wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji, ewentualnie o wydanie rozstrzygnięcia reformatoryjnego na jej korzyść i orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania z powodu ograniczenia kasacyjnego wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania z ewidentnie chybionym wnioskiem o rzekomo oczywistej zasadności skargi. W przypadku powoływania się na przesłankę tzw. „przedsądu” wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., w stosownym wywodzie prawnym skarżący powinien wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego oczywistego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, oraz że skutek takiego naruszenia zapadł wyrok oczywiście wadliwy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, LEX nr 1101690 oraz powołane tam orzecznictwo). Tymczasem skarżąca nie wykazała, że Sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu, ani że zaskarżony wyrok jest oczywiście wadliwy.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 lipca 2017 r., I UK 291/16 (LEX nr 2349418) jednoznacznie wskazał, że w toku postępowania w sprawie o nabycie świadczenia przedemerytalnego należy wykazać, że u podstaw decyzji o likwidacji stanowiska pracy skutkującej rozwiązaniem stosunku pracy choćby z powodu upływu czasu, na jaki została zawarta umowa o pracę, znalazły się przyczyny ekonomiczne, organizacyjne, produkcyjne albo technologiczne. Tymczasem w skardze zabrakło proceduralnych zarzutów kasacyjnych, co sprawiało, że miarodajne były ustalenia faktyczne oraz ocena prawna (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), iż ostatni stosunek pracy został rozwiązany z powodu upływu czasu, na jaki był zawarty, a nie jak sygnalizowano w skardze kasacyjnej „z uwagi na brak możliwości dalszej pracy w danej jednostce z przyczyn organizacyjnych”. Celem procedury kasacyjnej nie jest natomiast uzupełnianie materiału dowodowego ani jego ponowna ocena, które usuwają się spod rozeznania kasacyjnego w rozumieniu art. 398¹³ § 2 k.p.c. Wszystko to oznaczało, że skarga kasacyjna nie spełniła przesłanki jej oczywistej zasadności wymaganej do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania, a powołane w niej twierdzenia i wątpliwości w istocie rzeczy

ograniczały się do polemiki z ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanem faktycznym oraz jego oceną prawną, które nie poddają się weryfikacji kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.